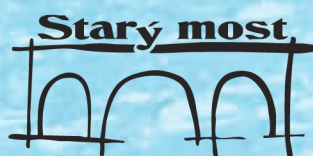

BÍLÉ STOPY

NA ČESKÉM ZÁPADĚ

Historie lyžování na Šumavě, Plzeňsku a Domažlicku

BÍLÉ STOPY

NA ČESKÉM ZÁPADĚ

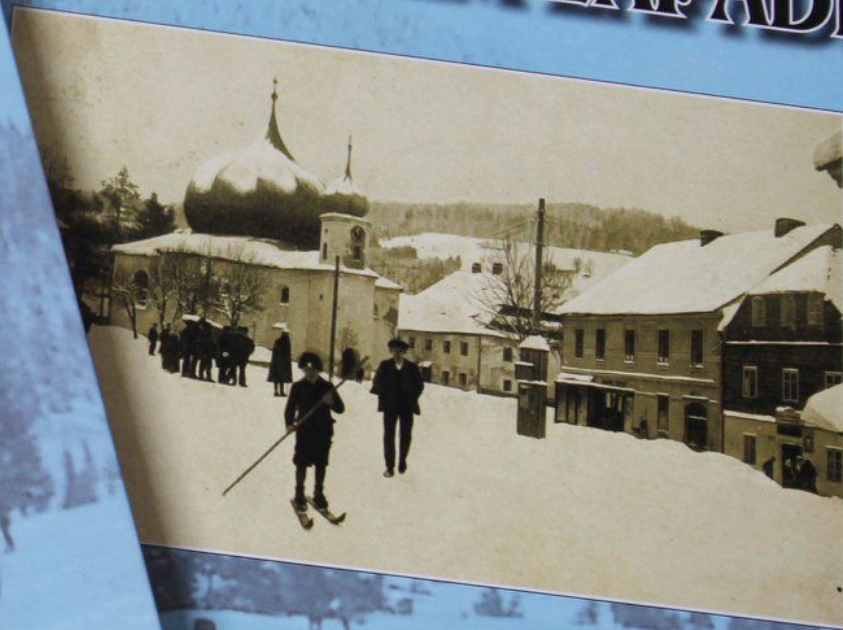

Historie lyžování na Šumavě, Plzeňsku a Domažlicku

Starý most

BÍLÉ STOPY

NA ČESKÉM ZÁPADĚ

na Šumavě, Plzeňsku a Domažlicku

Starý most

LYŽOVÁNÍ NA ZEMĚ

Třicátá léta 20. století

Debrník – záměček u Železných Rudy byl průsečíkem řady lyžařských a turistických cest směrem na vrch Polom a dále na jezero Laka, nebo dolů do Ferdinandova údolí, Medvědíh jam a na tzv. Rakovnické pláně, tedy už do Bavorska. Po záměčku dnes zbylo jen torzo malé kašny.

BÍLÉ STOPY NA ČESKÉM ZÁPADĚ

ání na Šumavě, Plzeňsku a Domažlicku

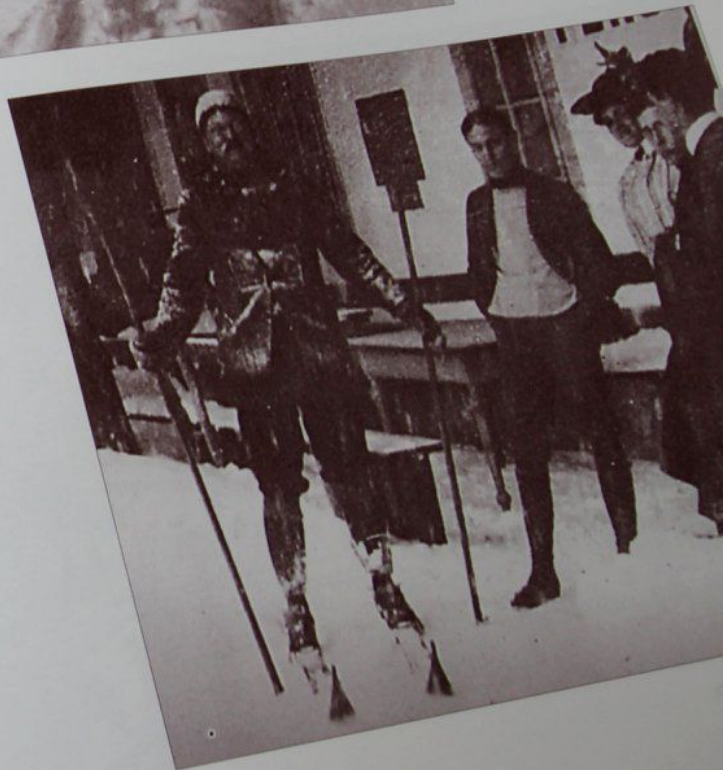

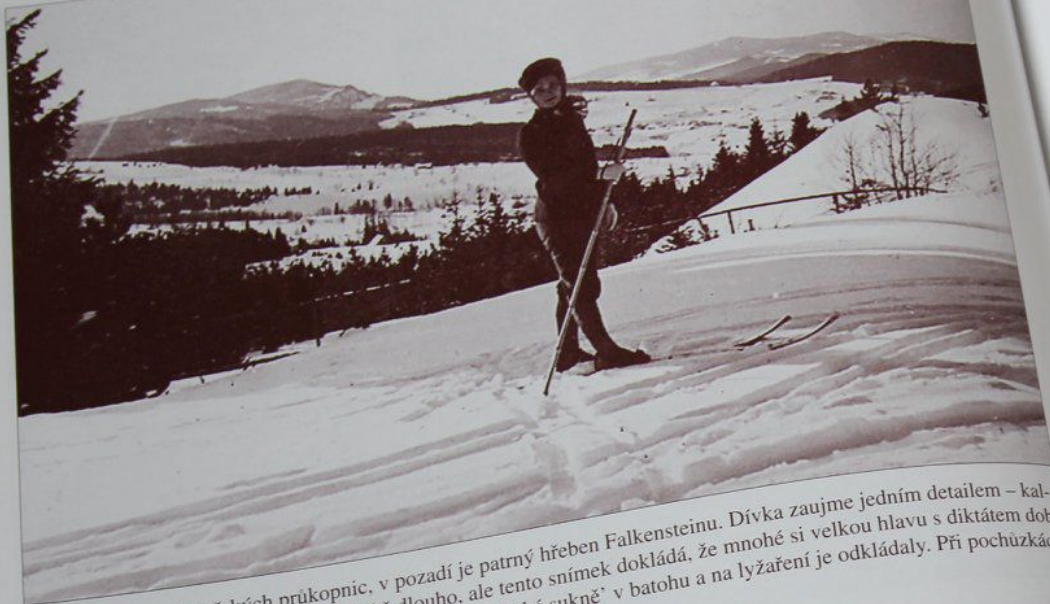
1907 Snímky z Prášil v zimní sezóně ukazují horskou vesnici ještě před vrcholem její turistické slávy. Lyžaři a především lyžařky tu tehdy byli vzácností. Společenským a turistickým centrem se Prášily staly postupně a jejich éra vyvrcholila ve třicátých letech, kdy nabízely zázemí a alternativu k turisticky vytížené Železně Rudě.

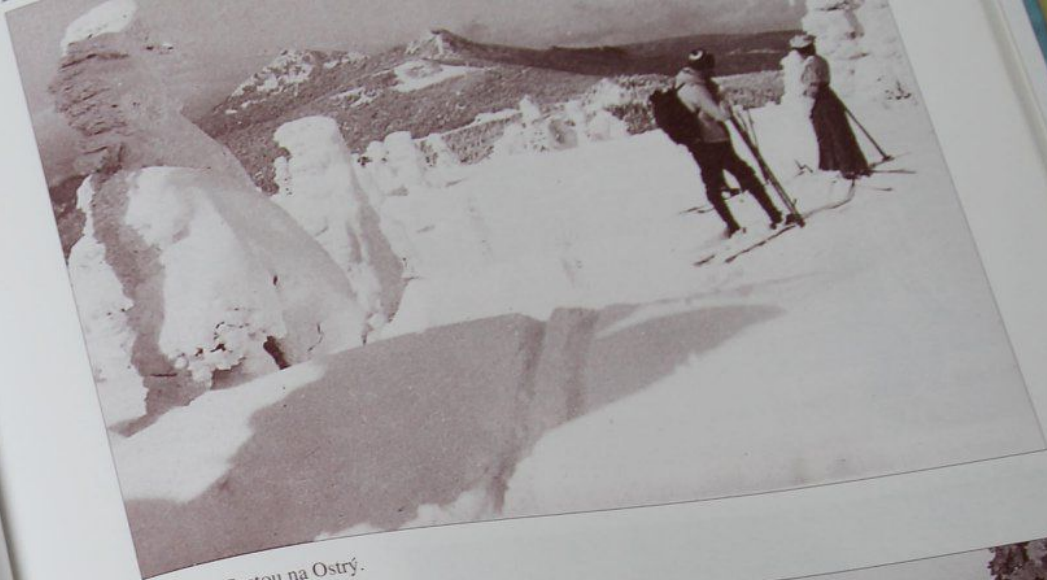
1907 Lyžař si během výstupu připíná lyže. Vynikajícím pomocníkem při výstupech do příkrých kopců byly tulení pásy.

1907 Příchod z túry k Prokopu.

1907 Jedna z lyžařských průkopnic, v pozadí je patrný hřeben Falkensteinu. Dívka zaujme jedním detailem – kalhoty. Lyžařky nosily sukně ještě dlouho, ale tento snímek dokládá, že mnohé si velkou hlavu s diktátem doby nedělaly. V takovém případě mívaly ženy 'krátké sukně' v batohu a na lyžaření je odkládaly. Při pochůzkách vesnicemi a městy je opět oblékaly, aby nepohoršily občany.

1907 Cestou na Ostrý.

1907 Na Jezerní stěně.

Tricátá léta 20. století

Ještě před požárem, který zničil v roce 1931 první Juránkovu chatu, uvažoval Skiklub o rozšíření objektu či vybudování nového. Nebyl však na výstavbu připraven. Přesto vyrostla druhá Juránkova chata (na snímku) takřka v rekordní rychlosti. V roce 1932 už vyprojektoval plzeňský architekt Otakar Prokop moderně pojatou třípatrovou stavbu. Velkorysé plány se podařilo uskutečnit a již na podzim 30. října byla chata slavnostně otevřena. Materiál na stavbu však musel být v souladu s nařízením Státní správy lesů a statků dopraven ještě v zimě na saních, aby se nepoškodily cesty. Jiné obtíže vznikly s nedostatkem vody. Skiklub musel pro potřeby nové Juránkovy chaty vykopat studnu.

Tricátá léta 20. století

Druhá Juránkova chata ve výšce 1330 m n. m. byla nejvýše položenou chatou špičáckého úseku Šumavy. Přízemí chaty bylo vyzděno ze žuly a svoru. Dole byla místnost pro odložení a žehlení lyží a pro sušení mokrého oblečení. V přízemku byla také kromě topné pece i spíž a kuchyně spojená s restaurací v prvním patře výtahem. V jídelně našla místo k sezení stovka návštěvníků. Ve druhém a třetím patře byly čtyři nocehárny a byt nájemce, kterým byl v první i druhé chatě Alois Rajal. Ubytovat se zde mohlo celkem čtyřicet osob.

Tricátá léta 20. století

Lyžaři na historickém chodníku na kamenných mořích na úbočí Svarohu a Jezerní hor. Tato stezka vedla z hřebene od Juránkovy chaty a končila u místa tzv. Pašerácké chaty. Nad ní se stýkala s další sestupovou cestou, nazývanou horní a dolní Václavák, a pokračovala směrem do Železné Rudy.

Tricátá léta 20. století

Pohled na druhou Juránkovu chatu z německé strany. Skiklub našel pro chatu neobyčejně šťastné místo. Byla totiž středem mnoha lyžařských tras. Poskytovala sjezdy na všechny strany k Rudě, na Špičák, k Černému jezeru, do Hojsovy Stráže a Lohbergu ben po velkém, tehdy otevřeném svahu. Byla východiskem ke státní hranici, ale i z tohoto letního výřtu je zřejmé, že Šumavy využívala pro letní i zimní turistiku.